

samtidig slog han sig med Varme paa sit brede Bryst — „en Repræsentant for Ideerne fra før Ulykkesaaret 48“; og det havde ikke formildet hans Sindelag mod det overalt fremrykkende Demokrati, at det netop blev en rig, pengegerrig Bonde, hvem hans Ejendom ved Tvangsavktionen var kommen til at tilfalde. Doktor Hassings ellers saa tyste og navnlig for al Politik ganske tillukkede Hjem havde i den sidste Tid fra Morgen til Aften genlydt af rasende Udfald mod Bønderne, Rigsdagen, Højskolerne og mod selve Regeringen. Jægermesteren var nemlig nok regeringsvenlig og navnlig kongetro; men han fandt, at man tog altfor valent og ængsteligt fat paa „Oprørerne“; han begreb ikke, hvorfor man ikke straks proklamerede den uindskrænkede Enevældes Genindførelse, og det var et Forslag, hvortil han stadig kom tilbage, at man skulde sende alle Demokrater, i hvert Fald alle demokratiske Rigsdagsmænd, paa Krigsskibe over til Kristiansø, hvor de skulde hugge Sten, indtil de havde forbedret sig. Alle andre Forholdsregler var efter hans Mening Lapperier, Slag i Luften, der ikke vilde føre til noget Resultat.

Der havde derfor virkelig været Grund til med nogen Ængstelse at imødesee Præsentationen mellem denne Mand og Emanuel — og de spændte